

ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Πίτερ Παν και Γουέντι

Περιεχόμενα

Ο Πίτερ σκάει μύτη	9
Η σκιά	24
Ελάτε να πετάξουμε!	40
Η πτήση.	62
Το νησί γίνεται αληθινό	77
Το μικρό σπίτι.	94
Το υπόγειο σπίτι.	108
Η Λιμνοθάλασσα με τις Γοργόνες	120
Το πουλί Ποτέ Ποτέ	141
Το ευτυχισμένο σπίτι.	147
Το παραμύθι της Γουέντυ	158
Η απαγωγή των παιδιών	171
Πιστεύετε στις νεράιδες;	179
Το καράβι των πειρατών.	193
«Η ο Χουκ ή εγώ αυτήν τη φορά»	205
Η επιστροφή	222
Όταν μεγάλωσε η Γουέντυ	237

Κεφάλαιο 1

Ο Πίτερ σκάει μύτη

Όλα τα παιδιά μεγαλώνουν, εκτός από ένα. Αυτό είναι κάτι που το μαθαίνουν από πολύ νωρίς, και να πώς το έμαθε η Γουέντυ. Μια μέρα που έπαιζε σ' έναν κήπο –είχε μόλις κλείσει τα δύο– έκοψε ένα λουλούδι κι έτρεξε στη μητέρα της για να της το προσφέρει. Θα πρέπει να ήταν πολύ χαριτωμένη, καθώς η κυρία Ντάρλινγκ έφερε το χέρι στην καρδιά της και αναφώνησε: «Ω, μακάρι να μπορούσες να μείνεις έτσι για πάντα!». Αυτό ήταν το μόνο της σχόλιο, αλλά από τη στιγμή εκείνη η Γουέντυ κατάλαβε ότι κάποτε θα μεγάλωνε. Το καταλαβαίνεις πάντα μετά τα δύο σου χρόνια. Τα δύο είναι η αρχή του τέλους.

Η οικογένεια Ντάρλινγκ έμενε στον αριθμό 14, και προτού έρθει η Γουέντυ, η μητέρα της ήταν η βασίλισσα του σπιτιού. Ήταν μια πανέμορφη κυρία με ρομαντικό μυαλό κι ένα πολύ γλυκό και αόριστα ειρωνικό

στόμα. Το ρομαντικό της μυαλό έμοιαζε με κείνα τα μικροσκοπικά κουτάκια από τη μυστηριώδη Ανατολή που βρίσκονται το ένα μέσα στο άλλο, κι όσα κι αν ανοίξεις, πάντα υπάρχει άλλο ένα· και στο γλυκό ειρωνικό της στόμα πλανιόταν ένα φιλί που η Γουέντυ ποτέ δεν μπόρεσε να το πάρει, αν και το έβλεπε πεντακάθαρα άκρη άκρη δεξιά στα χείλη της μητέρας της.

Να πώς την κέρδισε ο κύριος Ντάρλινγκ: όλοι οι κύριοι, που ήταν αγοράκια όταν εκείνη ήταν κοριτσάκι, ανακάλυψαν την ίδια στιγμή ότι την αγαπούσαν κι όλοι πήγαν τρέχοντας στο σπίτι της για να της κάνουν πρόταση γάμου. Όλοι, εκτός από τον κύριο Ντάρλινγκ, ο οποίος νοίκιασε αμάξι κι έφτασε πρώτος· έτσι, την κέρδισε εκείνος. Την κέρδισε ολόκληρη, εκτός από το μέσα μέσα κουτί και το φιλί. Δεν έμαθε ποτέ για το κουτί και κάποια στιγμή έπαψε να προσπαθεί να πάρει το φιλί. Η Γουέντυ πίστευε πως ο μόνος που θα μπορούσε να το πάρει ήταν ο Ναπολέων, αλλά εγώ τον φαντάζομαι να προσπαθεί και ύστερα να τα παρατάει ακόμα κι αυτός και να φεύγει έξαλλος, βροντώντας την πόρτα.

Ο κύριος Ντάρλινγκ έλεγε όλο καμάρι στη Γουέντυ πως η μητέρα της όχι μόνο τον αγαπούσε, αλλά και τον σεβόταν. Ήταν ένας από κείνους τους έξυπνους ανθρώπους που καταλαβαίνουν από μετοχές και μερίσματα. Φυσικά, αυτά τα πράγματα κανένας δεν τα καταλαβαίνει στ' αλήθεια, αλλά εκείνος έδειχνε να τα κατέχει, ενώ ο τρόπος με τον οποίο έλεγε πως οι μετοχές

είχαν ανέβει ή τα μερίσματα είχαν πέσει θα ενέπνεε σεβασμό σε οποιαδήποτε γυναίκα.

Η κυρία Ντάρλινγκ φορούσε ένα κάτασπρο νυφικό στον γάμο της και στην αρχή κρατούσε τους λογαριασμούς του νοικοκυριού άψογα, σχεδόν με χαρά, σαν να ήταν παιχνίδι. Δεν παρέλειπε να σημειώσει ούτε ένα τοσοδά λαχανάκι· αλλά προτού περάσει πολύς καιρός, άρχισαν να λείπουν κουνουπίδια ολόκληρα, ενώ στη θέση τους εμφανίστηκαν μωρά δίχως πρόσωπο. Τα ζωγράφιζε αντί να κάνει προσθέσεις. Ήταν τα όνειρα της κυρίας Ντάρλινγκ.

Πρώτα ήρθε η Γουέντυ, μετά ο Τζον και τελευταίος ο Μάικλ.

Για μια δυο εβδομάδες μετά τη γέννηση της Γουέντυ ήταν αμφίβολο αν θα την κρατούσαν, μιας και θα είχαν άλλο ένα στόμα να ταΐσουν. Ο κύριος Ντάρλινγκ καμάρωνε υπερβολικά για την κόρη του, αλλά ήταν έντιμος άνθρωπος. Κάθισε λοιπόν στην άκρη του κρεβατιού της κυρίας Ντάρλινγκ κρατώντας το χέρι της και λογαριάζοντας τα έξοδα, ενώ εκείνη τον κοιτούσε ικετευτικά. Η ίδια ήταν αποφασισμένη να το ρισκάρει, αλλά ο σύζυγός της είχε διαφορετική άποψη· η άποψή του ήταν ότι οι λογαριασμοί πρέπει να γίνονται με χαρτί και μολύβι, και κάθε φορά που η κυρία Ντάρλινγκ τον διέκοπτε με υποδείξεις, αναγκαζόταν να αρχίσει ξανά από την αρχή.

«Μη με διακόπτεις...» την παρακαλούσε. «Λοιπόν: έχω μία λίρα και δεκαέξι σελίνια εδώ και δύο λίρες και

έξι σελίνια στο γραφείο· μπορώ να κόψω τον καφέ στο γραφείο, ας πούμε, δέκα σελίνια, δηλαδή δύο λίρες, εννιά σελίνια και έξι πένες. Συν τα δικά σου δεκαοχτώ σελίνια και τρεις πένες, μας κάνει τρεις λίρες, εννιά σελίνια και εφτά πένες, και με πέντε λίρες στρογγυλές στο βιβλιάριο των επιταγών μου έχουμε οχτώ λίρες, εννιά σελίνια και εφτά πένες –ποιος κουνήθηκε;– οχτώ λίρες, εννιά σελίνια και εφτά πένες, εφτά το κρατούμενο –μη μιλάς, αγάπη μου– συν η μία λίρα που δάνεισες σ' εκείνο τον άνθρωπο που ήρθε την πόρτα μας –σουτ, μωρό μου– και το παιδί, άλλο ένα το κρατούμενο – ορίστε, με μπέρδεψες! Τι έλεγα; Εννιά και εφτά; Ναι, έλεγα εννιά και εφτά· το θέμα είναι: μπορούμε να το προσπαθήσουμε για έναν χρόνο με εννιά λίρες και εφτά πένες;»

«Μα φυσικά μπορούμε, Τζορτζ!» απάντησε φωναχτά εκείνη. Αλλά βέβαια αγαπούσε πολύ τη Γουέντυ και ήταν προκατειλημμένη, ενώ εκείνος ήταν ο πιο προσγειωμένος από τους δυο τους.

«Μην ξεχνάς τις μαγουλάδες!» την προειδοποίησε με απειλητικό ύφος, και άντε πάλι από την αρχή. «Μαγουλάδες μία λίρα, αυτό σημείωσα, μα μπορεί να φτάσει και τα τριάντα σελίνια –μη μιλάς– ιλαρά μιάμιση λίρα, ερυθρά μισή γκινέα, άθροισμα δύο λίρες, δεκαπέντε σελίνια και έξι πένες –μην κουνάς το δάχτυλό σου– κοκίτης, ας πούμε, δεκαπέντε σελίνια...» Και ούτω καθεξής. Και κάθε φορά έβγαине διαφορετικό άθροισμα, αλλά τελικά κατέβασαν τις μαγουλάδες στα δώδεκα σελί-

νια και έξι πένες, ενώ την ιλαρά την υπολόγισαν μαζί με την ερυθρά, κι έτσι η Γουέντυ κατάφερε να μείνει.

Η ίδια συζήτηση έγινε και για τον Τζον, ενώ ο Μάικλ τα βρήκε ακόμα πιο σκούρα· αλλά τους κράτησαν και τους δύο, και σύντομα τους έβλεπε κανείς να πηγαίνουν στο νηπιαγωγείο της κυρίας Φούλσομ μαζί με την νταντά τους.

Της κυρίας Ντάρλινγκ τής άρεσε πολύ να κάνει τα πάντα σωστά, και ο κύριος Ντάρλινγκ δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να διαφέρει από τους γείτονές του· οπότε, φυσικά, πήραν νταντά. Επειδή, όμως, ήταν φτωχοί, μιας κι όλα τα λεφτά πήγαιναν στο γάλα των παιδιών, η νταντά ήταν μια σεμνή μαλλιαρή σκυλίτσα που την έλεγαν Νάνα· αγαπούσε πολύ τα παιδιά και δεν ανήκε σε κανέναν, ώσπου την προσέλαβαν οι Ντάρλινγκ. Την είχαν γνωρίσει στους Κήπους του Κένσινγκτον, όπου περνούσε τον ελεύθερο χρόνο της κοιτάζοντας μέσα στα καροτσάκια· οι απρόσεκτες γκουβερνάντες τη μισούσαν αφάνταστα, επειδή τις ακολουθούσε ως το σπίτι τους και τις μαρτυρούσε στις κυρίες τους. Αποδείχθηκε εξαιρετική νταντά. Ήταν πολύ αποτελεσματική την ώρα του μπάνιου, και τη νύχτα ξυπνούσε με το παραμικρό κλάμα, ό,τι ώρα κι αν ήταν. Φυσικά, το σκυλόσπιτό της ήταν μέσα στο δωμάτιο των παιδιών. Ήταν άφραστη στο θέμα του βήχα. Ήξερε πότε δεν ήταν κάτι το ανησυχητικό και πότε έπρεπε να τυλίξει τον λαιμό του παιδιού με μια ζεστή κάλτσα για να γίνει καλά.

Πίστευε ακράδαντα στα παλιομοδίτικα γιατρικά όπως τα καταπλάσματα κι έβγαζε ήχους περιφρόνησης όταν άκουγε εκείνες τις μοντέρνες θεωρίες περί μικροβίων ή άλλες παρόμοιες ανοησίες. Ήταν υποδειγματική όταν συνόδευε τα παιδιά στο σχολείο, περπατώντας σεμνά στο πλευρό τους όταν φέρονταν καλά και σπρώχνοντάς τα με τη μουσούδα της για να μπουν ξανά στη γραμμή όταν ξεστράτιζαν. Τις μέρες που ο Τζον έπαιζε ποδόσφαιρο, δεν ξέχασε ούτε μία φορά το πουλόβερ του και συνήθως κουβαλούσε μια ομπρέλα στο στόμα της μην τυχόν και βρέξει. Στο υπόγειο του σχολείου της δεσποινίδας Φούλσομ υπήρχε ένα δωμάτιο όπου περίμεναν οι νταντάδες. Κάθονταν σε πάγκους, ενώ η Νάνα ξάπλωνε στο πάτωμα: αυτή ήταν και η μοναδική διαφορά ανάμεσά τους. Αυτές, όμως, παρίσταναν ότι δεν την έβλεπαν, επειδή τη θεωρούσαν κοινωνικά κατώτερή τους, ενώ εκείνη περιφρονούσε τις ανούσιες φλυαρίες τους. Εκνευριζόταν όταν οι φιλενάδες της κυρίας Ντάρλινγκ επισκέπτονταν το παιδικό δωμάτιο, αλλά όταν επρόκειτο να έρθουν, έβγαζε την ποδιά του Μάικλ και του φορούσε μια άλλη με γαλάζια κεντίδια, έσιαχνε τα ρούχα της Γουέντυ και χτένιζε τον Τζον.

Το παιδικό δωμάτιο λειτουργούσε άψογα, και ο κύριος Ντάρλινγκ το ήξερε. Αλλά, και πάλι, καμιά φορά ανησυχούσε μήπως τους κουτσομπόλευαν οι γείτονες.

Στο κάτω κάτω έπρεπε να σκεφτεί και την κοινωνική του θέση.

Η Νάνα τον ενοχλούσε και από μια άλλη άποψη. Καμιά φορά τού έδινε την εντύπωση ότι δεν τον θαύμαζε. «Ξέρω ότι σε θαυμάζει απεριόριστα, Τζορτζ...» τον καθησύχαζε η κυρία Ντάρλινγκ κι έκανε νόημα στα παιδιά να φερθούν πολύ ευγενικά στον πατέρα τους. Και μετά το έριχναν όλοι στον χορό και επέτρεπαν και στη Λίζα, τη μοναδική άλλη υπηρέτρια, να χορέψει μαζί τους. Φαινόταν μικροσκοπική με τη μακριά της φούστα και το σκουφάκι της, παρόλο που, όταν την είχαν προσλάβει, είχε ορκιστεί πως είχε κλείσει από πολύ καιρό τα δέκα. Τι χαρούμενοι που ήταν όλοι! Και πιο χαρούμενη απ' όλους ήταν η κυρία Ντάρλινγκ· στροβιλιζόταν τόσο γρήγορα, ώστε το μόνο που προλάβαινε να δει κανείς ήταν εκείνο το περίφημο φιλί, κι αν ορμούσες πάνω της εκείνη τη στιγμή, μπορεί και να σου το έδινε. Δεν υπήρχε πιο απλή και πιο ευτυχισμένη οικογένεια, ώσπου ήρθε ο Πίτερ Παν.

Η κυρία Ντάρλινγκ πρωτοέμαθε για τον Πίτερ μια μέρα που συγύριζε το μυαλουδάκι των παιδιών της. Όλες οι καλές μητέρες, μόλις τα παιδιά τους αποκοιμηθούν, συνηθίζουν να ψαχουλεύουν το μυαλό τους και να το συγυρίζουν, βάζοντας στη θέση τους τα διάφορα πράγματα που είχαν βγάλει για να παίξουν στη διάρκεια της μέρας. Αν μπορούσατε να μείνετε ξύπνιοι (αλλά φυσικά αυτό δε γίνεται), θα βλέπατε και τη δική σας μητέρα να κάνει το ίδιο και θα το βρίσκατε πολύ ενδιαφέρον. Είναι ακριβώς σαν να τακτοποιείς συρτάρια. Θα

τη βλέπατε γονατιστή, φαντάζομαι, να χασομεράει χαμογελώντας με μερικά από τα περιεχόμενα και να αναρωτιέται πού στο καλό το ξετρυπώσατε αυτό το πράγμα, να κάνει γλυκές και όχι τόσο γλυκές ανακαλύψεις, να ακουμπάει απαλά κάτι στο μάγουλό της, σαν να ήταν γατάκι, και να κρύβει βιαστικά κάτι άλλο. Όταν ξυπνάτε το πρωί, οι αταξίες και οι κακίες με τις οποίες πήγατε για ύπνο είναι τακτικά διπλωμένες και τοποθετημένες στον πάτο του μυαλού σας, και πάνω πάνω, καλά αερισμένες, είναι οι πιο όμορφες σκέψεις σας, έτοιμες να τις φορέσετε.

Δεν ξέρω αν έχετε δει ποτέ χάρτη του ανθρώπινου μυαλού. Καμιά φορά οι γιατροί σχεδιάζουν άλλα μέρη του σώματός σας, και ο δικός σας χάρτης μπορεί να σας φανεί εξαιρετικά ενδιαφέρων. Τους έχετε δει, όμως, ποτέ να σχεδιάζουν τον χάρτη ενός παιδικού μυαλού; Όχι μόνο είναι μπερδεμένο, αλλά στριφογυρίζει και ακατάπαυστα. Υπάρχουν ζιγκ ζαγκ, ακριβώς όπως στα διαγράμματα του πυρετού, κι αυτά είναι μάλλον οι δρόμοι του νησιού, επειδή η Χώρα του Ποτέ Ποτέ συνήθως είναι νησί, με φαντασμαγορικά χρώματα και κοραλλένια βράχια και παράξενα σκάφη στα ανοιχτά, με άγριους και απόμερα λημέρια, με νάνους που οι περισσότεροι είναι ράφτες, με σπηλιές μέσα από τις οποίες περνούν ποτάμια, με πρίγκιπες που έχουν έξι μεγαλύτερα αδέρφια, με μια μισορημαγμένη καλύβα και μια μικροσκοπική γριούλα με γαμψή μύτη. Δε θα ήταν δύσκολο να φτιά-

ξει κανείς έναν τέτοιο χάρτη, αν αυτό ήταν όλο, αλλά υπάρχει επίσης και η πρώτη μέρα στο σχολείο, τα θρησκευτικά, οι πατεράδες, η στρογγυλή λιμνούλα, κεντήματα, φόνοι, κρεμάλες, ανώμαλα ρήματα, η μέρα του κέικ σοκολάτα, οι πρώτες τιράντες, οι γιατροί, τρεις πένες αν βγάλεις το δόντι σου μόνος σου, και ούτω καθεξής, κι όλα αυτά είναι μέρος του νησιού, εκτός κι αν πρόκειται για έναν άλλο χάρτη που διακρίνεται μέσα από τον πρώτο, και είναι όλα κάπως μπερδεμένα, κυρίως μάλιστα επειδή τίποτα δε λέει να μείνει ακίνητο.

Φυσικά οι Χώρες του Ποτέ Ποτέ διαφέρουν από παιδί σε παιδί. Του Τζον, για παράδειγμα, είχε μια λιμνοθάλασσα πάνω από την οποία πετούσαν φλαμίνγκο, κι αυτός τα πυροβολούσε, ενώ του Μάικλ, που ήταν πολύ μικρός, είχε ένα φλαμίνγκο πάνω από το οποίο πετούσαν λιμνοθάλασσες. Ο Τζον ζούσε σε μια αναποδογυρισμένη βάρκα στην αμμουδιά, ο Μάικλ σ' ένα ινδιάνικο αντίσκηνο, ενώ η Γουέντυ έμενε σ' ένα σπίτι από φύλλα τα οποία είχε ράψει επιδέξια μεταξύ τους. Ο Τζον δεν είχε φίλους, ο Μάικλ είχε φίλους τη νύχτα, και η Γουέντυ είχε ένα λυκάκι που το είχαν εγκαταλείψει οι γονείς του. Γενικά, όμως, οι Χώρες του Ποτέ Ποτέ μοιράζονται κάποια οικογενειακά χαρακτηριστικά, κι αν στέκονταν στη σειρά, θα μπορούσε κανείς να πει πως μια είχε τη μύτη ή τα μάτια κάποιας άλλης και τα λοιπά. Σ' αυτές τις μαγικές παραλίες αράζουν συνέχεια τα παιδιά. Κι εμείς έχουμε επισκεφθεί τα μέρη αυτά, ακό-

μη ακούμε τα κύματα να παφλάζουν, αλλά ποτέ πια δε θα αράξουμε ξανά εκεί.

Η Χώρα του Ποτέ Ποτέ είναι το πιο μικρό και το πιο συμπαγές απ' όλα τα φανταστικά νησιά. Δεν είναι μεγάλη και αχανής, με βαρετές αποστάσεις ανάμεσα στις διάφορες περιπέτειες, αλλά συμπαθητική και συμμαζεμένη. Όταν παίζεις εκεί με το φως της μέρας, δε σου φαίνεται καθόλου τρομακτική, αλλά στα δύο λεπτά προτού σε πάρει ο ύπνος αγριεύσει λιγάκι. Γι' αυτό υπάρχουν και τα πορτατίφ.

Καμιά φορά, όταν η κυρία Ντάρλινγκ ταξίδευε στο μυαλό των παιδιών της, συναντούσε ακατανόητα πράγματα, κι εκείνο που την προβλημάτιζε πιο πολύ ήταν η λέξη «Πίτερ». Δε γνώριζε κανέναν Πίτερ. Παρ' όλα αυτά, τον έβρισκε πού και πού στο μυαλό του Τζον και του Μάικλ, ενώ κόντευε να σκεπάσει όλο το μυαλό της Γουέντυ. Το όνομα αυτό ξεχώριζε, μιας και ήταν γραμμένο με πιο χοντρά γράμματα από οποιαδήποτε άλλη λέξη, και καθώς η κυρία Ντάρλινγκ το κοιτούσε, βρήκε πως έδειχνε ένα παράδοξο θράσος.

«Ναι, είναι μάλλον θρασύς...» παραδέχτηκε η Γουέντυ με κάποια στενοχώρια, απαντώντας σε μερικές ερωτήσεις της μητέρας της.

«Μα ποιος είναι, αγαπούλα μου;»

«Είναι ο Πίτερ Παν, μαμά. Ξέρεις.»

Στην αρχή η κυρία Ντάρλινγκ δεν ήξερε, αλλά αφού σκέφτηκε για λίγο, θυμήθηκε πως, όταν ήταν μικρή,

γνώριζε όντως κάποιον Πίτερ Παν, που έλεγαν ότι ζούσε με τις νεράιδες. Κυκλοφορούσαν παράξενες ιστορίες γ' αυτόν, όπως ότι, όταν πέθαινε κάποιο παιδί, ο Πίτερ το συνόδευε για λίγο, ώστε να μη φοβάται. Τότε είχε πιστέψει στον Πίτερ Παν, αλλά τώρα ήταν μια παντρεμένη και πολύ λογική γυναίκα και αμφέβαλλε ειλικρινά πως υπήρχε τέτοιο άτομο.

«Εξάλλου θα πρέπει να έχει μεγαλώσει τώρα πια» είπε στη Γουέντυ.

«Όχι, δεν έχει μεγαλώσει!» τη διαβεβαίωσε η Γουέντυ με μεγάλη αυτοπεποίθηση. «Είναι ακριβώς σαν εμένα». Εννοούσε πως ήταν σαν κι εκείνη τόσο στο μυαλό όσο και στο μπόι· ήταν σίγουρη γ' αυτό, αλλά δεν ήξερε πώς το είχε μάθει.

Η κυρία Ντάρλινγκ συμβουλευτήκε τον κύριο Ντάρλινγκ, αλλά εκείνος χαμογέλασε θαρρείς και άκουγε ανοησίες. «Να με θυμηθείς» είπε. «Θα είναι τίποτα χαζομάρες που τους έβαλε στο μυαλό η Νάνα· μόνο ένας σκύλος μπορεί να σκεφτεί τέτοια πράγματα. Μην το κάνεις θέμα, και θα περάσει».

Δεν περνούσε, όμως, και σύντομα το άτακτο παιδί έκανε το σπιτικό των Ντάρλινγκ άνω κάτω.

Τα παιδιά ζουν εντελώς ατάραχα τις πιο παράξενες περιπέτειες. Για παράδειγμα, μπορεί να πάνε μια βόλτα στο δάσος κι έπειτα από μία εβδομάδα ίσως θυμηθούν να αναφέρουν ότι συνάντησαν εκεί τον μακαρίτη τον πατέρα τους κι έπαιξαν μαζί του. Έτσι αδιάφορα λοι-

πόν, ένα πρωί η Γουέντυ αποκάλυψε κάτι πολύ ανησυχητικό. Στο πάτωμα της κρεβατοκάμαράς τους είχαν βρεθεί μερικά φύλλα από ένα δέντρο που σίγουρα δεν ήταν εκεί όταν τα παιδιά είχαν πέσει για ύπνο. Η κυρία Ντάρλινγκ αναρωτιόταν πώς άραγε είχε συμβεί αυτό, όταν η Γουέντυ, χαμογελώντας, είπε με συγκαταβατικό ύφος:

«Λοιπόν, πιστεύω ότι πρόκειται για καμώματα του Πίτερ».

«Τι στο καλό εννοείς, Γουέντυ;»

«Είναι αγενής και δε σκουπίζει ποτέ τα πόδια του...» απάντησε η Γουέντυ με έναν αναστεναγμό. Η ίδια ήταν πολύ τακτικό παιδί.

Με μεγάλη φυσικότητα εξήγησε ότι πίστευε πως καμιά φορά ο Πίτερ ερχόταν τη νύχτα στο δωμάτιό τους, καθόταν στην άκρη του κρεβατιού της κι έπαιζε αυλό. Δυστυχώς, η ίδια δεν ξυπνούσε ποτέ, κι έτσι δεν ήξερε πώς το είχε μάθει. Αλλά ήταν σίγουρη γι' αυτό.

«Τι ανοησίες είναι αυτές, χρυσό μου; Κανένας δεν μπορεί να μπει στο σπίτι δίχως να χτυπήσει την πόρτα».

«Νομίζω ότι μπαίνει απ' το παράθυρο».

«Αγάπη μου, είμαστε στον τρίτο όροφο».

«Κάτω απ' το παράθυρο δεν ήταν τα φύλλα, μαμά;»

Είχε απόλυτο δίκιο. Τα φύλλα είχαν βρεθεί πολύ κοντά στο παράθυρο.

Η κυρία Ντάρλινγκ τα 'χε χαμένα, επειδή η Γουέντυ έδειχνε να τα θεωρεί πολύ φυσικά όλα αυτά. Πώς λοι-

πόν να μη δώσει σημασία και να της πει ότι τα είχε δει στον ύπνο της;

«Παιδί μου» αναφώνησε η μητέρα της, «γιατί δε μου το είχες πει τόσο καιρό;».

«Το ξέχασα» απάντησε ανέμελα η Γουέντυ, που βιαζόταν να φάει το πρωινό της.

Ω, σίγουρα στον ύπνο της το είχε δει.

Αλλά βέβαια υπήρχαν τα φύλλα. Η κυρία Ντάρλινγκ τα περιεργάστηκε πολύ προσεκτικά· ήταν ξερά, και ήταν σίγουρη πως δεν υπήρχε κανένα δέντρο στην Αγγλία που να έχει τέτοια φύλλα. Έπεσε στο πάτωμα με τα τέσσερα και το εξέτασε σχολαστικά με τη βοήθεια ενός κεριού, ψάχνοντας για πατημασιές από κάποιο άγνωστο πόδι. Έχωσε το σκαλιστήρι του τζακιού στην καμινάδα και χτύπησε ελαφρά τα τοιχώματα. Έριξε μια μεζούρα από το παράθυρο έως την άσφαλτο, και ήταν δέκα μέτρα γεμάτα, δίχως την παραμικρή προεξοχή όπου θα μπορούσε να βρει κανείς πάτημα για να σκαρφαλώσει έως τον όροφο τους.

Σίγουρα η Γουέντυ το είχε δει στον ύπνο της.

Αλλά η Γουέντυ δεν το είχε δει στον ύπνο της, όπως αποδείχθηκε την επόμενη νύχτα, τη νύχτα που θα μπορούσε να πει κανείς ότι άρχισαν οι ασυνήθιστες περιπέτειες των παιδιών αυτών.

Εκείνη τη νύχτα όλα τα παιδιά είχαν ξαπλώσει. Έτυχε να είναι η βραδιά που η Νάνα είχε ρεπό, οπότε η κυρία Ντάρλινγκ τούς έκανε η ίδια το μπάνιο τους και

τους τραγουδούσε, ώσπου ένα ένα άφησαν το χέρι της και γλίστρησαν στη χώρα του ύπνου.

Φαίνονταν όλα τόσο ασφαλή και ήρεμα, που χαμογέλασε με τους φόβους της και κάθισε κοντά στο τζάκι για να ράψει, δίχως να νιώθει την παραμικρή ανησυχία.

Έραβε κάτι για τον Μάικλ, που στα γενέθλιά του θα φορούσε το πρώτο του αληθινό πουκάμισο. Η φωτιά έκαιγε, το παιδικό δωμάτιο φωτιζόταν αχνά από τρία πορτατίφ, και σύντομα τα σύνεργα του ραψίματος γλίστρησαν στα πόδια της κυρίας Ντάρλινγκ, που έγειρε με χάρη το κεφάλι. Είχε αποκοιμηθεί. Κοιτάζτε τους και τους τέσσερις, τη Γουέντυ και τον Μάικλ στην αντικρινή γωνιά, τον Τζον εδώ και την κυρία Ντάρλινγκ κοντά στο τζάκι. Θα έπρεπε να υπάρξει κι ένα τέταρτο πορτατίφ.

Καθώς η κυρία Ντάρλινγκ κοιμόταν, είδε ένα όνειρο. Ονειρεύτηκε πως η Χώρα του Ποτέ Ποτέ είχε έρθει πολύ κοντά και πως ένα παράξενο αγόρι είχε ξεφύγει από αυτή. Δεν τη φόβισε, καθώς της φάνηκε ότι το είχε ξαναδεί στο πρόσωπο των γυναικών που δεν έχουν παιδιά. Ίσως μπορεί κανείς να το βρει και στο πρόσωπο μερικών μητέρων. Στο όνειρό της ο Πίτερ είχε σκίσει το πέπλο που σκοτεινιάζει τη Χώρα του Ποτέ Ποτέ, και η Γουέντυ, ο Τζον και ο Μάικλ κρυφοκοιτούσαν μέσα από το άνοιγμα.

Από μόνο του το όνειρο δε θα ήταν τίποτα το σπουδαίο, αλλά ενώ ονειρευόταν, το παράθυρο του παιδικού

δωματίου άνοιξε με φόρα, κι ένα αγόρι προσγειώθηκε στο πάτωμα. Το συνόδευε ένα αλλόκοτο φως, όχι μεγαλύτερο από τη γροθιά σας, που πεταγόταν πέρα δώθε στο δωμάτιο σαν κάτι ζωντανό, και νομίζω πως αυτό το φως θα πρέπει να ξύπνησε την κυρία Ντάρλινγκ.

Τινάχτηκε βγάζοντας μια φωνή, είδε το αγόρι και αμέσως κατάλαβε πως ήταν ο Πίτερ Παν. Αν εσείς ή εγώ ή η Γουέντυ ήμαστε εκεί, θα βλέπαμε πως έμοιαζε πολύ με το φιλί της κυρίας Ντάρλινγκ. Ήταν όμορφο παιδί, ντυμένο με ξερά φύλλα και τους χυμούς που στάζουν από τα δέντρα, αλλά το πιο γοητευτικό πράγμα πάνω του ήταν ότι είχε ακόμα όλα τα πρώτα του δόντια. Όταν ο Πίτερ είδε πως ήταν μεγάλη γυναίκα, της έτριξε τα δόντια, αυτά που έμοιαζαν με μαργαριταράκια.